

IŽANGA

LABAS!

Mes taip džiaugiamės, kad atsivertei mūsų dienoraštį! Vaje, veikiausiai spėlioji, kas mes esame... Juk net neprisistatėme! Labai atsiprašome, jaudulys kartais krečia nesmagius pokštus...

Aš vardu Erina, o ji – mano pusseserė Nora. Mums abiem be galo patinka miško būtybės! Taip taip, išgirdai teisingai. Viskas prasidėjo mudviem palėpėje aptikus užrašų knygelę. Ji priklausė mūsų močiutei, ji ir prirašė ją vaikystėje.

Močiutė gyveno prie pat miško ir ištisas popietes po jį šniukštinėdavo, vildamasi susidurti su fėjomis, nykštukais, troliais, nimfomis ir kitomis magiškomis būtybėmis.

Mūsų manymu, ji galų gale jas sutiko!

Kodėl? Iš jos užrašų matyti, kad puikiai jas pažinojo. O mums šovė mintis užpildyti tuos puslapius, kurie jos užrašų knygelėje buvo likę tušti.

Tad pasižymėjome savo pastabas ir užrašėme visas surinktas legendas.

Ir mes, lygiai kaip močiutė, vis ieškome miške būtybių, tikėdamosi, kad pasiseks. Ar mums pavyks? Kas žino... Mudvi manome, kad taip!

O dabar nekantraujame su tavimi pasidalinti viskuo, ką iki šiol atradome.

Pasiruošk, kad skaitydamas virpėsi iš jaudulio, kikensi ir šlykštėsiesi (taip taip, ne visos būtybės kvepia rožėmis ir žibuoklėmis), o svarbiausia, tikėkis gausybės staigmenų!

Net neabejojame, kad nuo šiol kas kartą traukdamas per mišką labai labai atidžiai dairysiesi...

FĖJOS

Stebuklingos dulkelės, tviskančios burtų lazdelės, margaspalviai sparnai: fėjos – išties ypatingos būtybės. Jų tokia gausybė, kad net močiutei nepavyko visų sutikti!

Daugelis jų miške gyvena mažulyčiuose nameliuose iš medžių žievės, nuo pašalinių akių uždangstytuose samanomis, lapais ir gėlėmis. Kai kurios įsikūrusios upių pakrantėse, dar kitos – drevėse... Galima sakyti, kad šių mažų skraidančių būtybių pilna visur. Tad vaikštinėdamas mišku plačiai atmerk akis ir nepamiršk pasiimti gero didinamojo stiklo.

Pamatysi, jos mažesnės net už patį smulkiausių gėlės žiedelį!

Nors yra smulkutės, dailios ir trapios, fėjos garsėja ūmoku būdu. Jos mažutės, bet moka išsikovoti pagarbą!

Niekada fėjai nesakyk „ačiū“. Gali pasirodyti keista, bet šis žodelis nemenkai jas įsiutina. Gali būti, kad joms nepatinka čiaudulį primenantis jo garsas...

Nors šios būtybės turi namukus, rudenį jos labai mėgsta miegoti ant grybų kepurėlių: juk ten taip minkšta ir taaaip patogiu!

Kiekvieną kartą, kai kas nors pasako netikįs jas egzistuojant, viena kuri iš jų subloguoja. Nes fėjos egzistuoja, ir dar kaip! Ir pluša išsijuosusios, kad gamta būtų graži ir vešli.

Kai kurios iš jų išties turi burtų lazdelę, o tos, kurios neturi, gali kerėti barstydamos magiškas dulkeles. Jos pačios nuo galvos iki kojų pasidengusios tomis dulkelėmis: dėl to jos taip ryškiai tvиска!

LEGENDA APIE FĖJŲ TVIRTOVĘ

PRANCŪZIJA

Tai pasakojimas apie fėjas darbštuoles, radome jį senoje močiutės knygoje. Nežinojome, jog šios būtybės tokios stiprios, kad pajėgia panešti net akmenis, sunkesnius už jas pačias...

Fėjos aplink save skleidžia klestėjimą, gausą, žavesį ir harmoniją.

Dėl to jos sumanė pasistatyti nuostabią slėptuvę iš uolų ir samanotų akmenų – Fėjų tvirtovę. Kaip jos ją statė? Vienos paklojo pamatus (nors jos ir magiškos būtybės, užtruko daaaug dienų!), o kitos miške uoliai rinko sunkiausius akmenis ir skraidino juos draugėms. Jos plūšo taip įsijautusios, kad pritempė daugiau akmenų, nei reikia!

Kol kelios nepailstančios fėjos, paskirtos nešioti akmenis, triūsė miške, jų draugės statytojos baigė mūryti tvirtovę. Tad pasiuntė vieną

skristi perspėti kitų: tos vargšėlės, nualintos sunkaus darbo, sukrykštė iš džiaugsmo ir numetė neštus riedulius tiesiog ant kelio...

Dar šiandien gali jų aptikti, riogsančių tai šen, tai ten ir atrodančių lygiai kaip Fėjų tvirtovė.

